

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 2018-ҳадис

2018/6308 – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّهُ حَدَّثَ بِحَدِيثَيْنِ: أَحَدُهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَالْآخَرُ عَنْ تَفْسِيهِ، قَالَ: إِنَّ الْمُؤْمِنَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَأَنَّهُ قَاعِدٌ تَحْتَ جَبَلٍ يَخَافُ أَنْ يَفْعَ عَلَيْهِ، وَإِنَّ الْفَاجِرَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَذُبَابٍ مَرَّ عَلَى أَنْفِهِ، فَقَالَ بِهِ هَكَذَا. ثُمَّ قَالَ: «اللَّهُ أَفْرَحُ بِتَوْبَةِ عَبْدِهِ مِنْ رَجُلٍ تَزَلَّ مَنْزِلًا وَبِهِ مَهْلِكَةٌ، وَمَعَهُ رَاحِلَتُهُ، عَلَيْهَا طَعَامُهُ وَشِرَابُهُ، فَوَضَعَ رَأْسَهُ فَنَامَ تَوْمَةً، فَاسْتَيْقَظَ وَقَدْ ذَهَبَتْ رَاحِلَتُهُ، حَتَّى اشْتَدَّ عَلَيْهِ الْحَرُّ وَالْعَطَشُ أَوْ مَا شَاءَ اللَّهُ، قَالَ: أَرْجِعْ إِلَى مَكَانِي، فَرَجَعَ فَنَامَ تَوْمَةً، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ، فَإِذَا رَاحِلَتُهُ عِنْدَهُ».

2018.6308. Ҳорис ибн Сувайддан ривоят қилинади:

«Абдуллоҳ бизга иккита ҳадис айтиб берди. Бири Набий соллаллоҳу алайҳи васалламдан, бири ўзидан: «Мўмин ўзининг гуноҳларини худди тоғнинг тагида унинг устига қулашидан қўрққан одамдек кўради. Фожир эса гуноҳларини бурнининг устидан учиб ўтган пашшани мана бундай қилган кишидек кўради. – Абу Шихоб қўли билан бурнининг тепасига ишора қилди – Сўнгра у зот шундай деганлар: «Аллоҳ бандасининг тавбасидан ҳалокатга учраши мумкин бўлган жойда тўхтаган, ёнида егулик-ичкилик юкланган улови бўлиб, бошини қўйиб, бирпас ухлаб, уйғонса, улови кетиб қолган, кейин иссиқ ва ташналикдан [ёки Аллоҳ хоҳлаган нарсдан] қийналиб кетгач, «Жойимга қайтай-чи», деб қайтиб, бирпас ухлаб, сўнг бошини кўтарса, улови олдида турган кишидан ҳам кўпроқ хурсанд бўлади».

Манба: hadis.islom.uz



